

- wyższy komfort mieszkania, który wynika z optymalnej temperatury panującej w pomieszczeniach oraz lepszego powietrza, które jest skutecznie filtrowane dzięki efektywnej wentylacji;
- poprawa jakości powietrza w skali lokalnej;
- korzyści zdrowotne związane ze zmniejszonym ryzykiem niedogrzenia pomieszczeń ze względów finansowych, co ma znaczenie zwłaszcza w wypadku osób starszych i słabiej uposażonych.

Główną przyczyną wolniejszego rozwoju budownictwa niskoenergetycznego i pasywnego w Polsce jest powszechne przekonanie inwestorów o wyższych kosztach budowy takich obiektów. Ekspertcy oceniają jednak, że wyższe koszty wynikają w dużym stopniu z błędów projektowych oraz niskiej jakości prac budowlanych, co można wyeliminować poprzez lepsze przygotowanie architektów oraz wyższą jakość wykonawstwa.

Mimo, że początkowy kapitał potrzebny do budowy domu niskoenergetycznego/pasywnego jest wyższy niż w wypadku domu tradycyjnego, to taka inwestycja ma uzasadnienie ekonomiczne, jeśli uwzględni się średni koszt utrzymania budynku w całym cyklu jego życia. Dotyczy to również sytuacji budowy domu na kredyt, pod warunkiem, że wyższe nakłady początkowe nie pozbawiają inwestora zdolności kredytowej.

Oprócz oczywistych korzyści społecznych (niższe wydatki na energię), gospodarczych (nowe miejsca pracy, wzrost PKB) i środowiskowych (niższe emisje związane ze spalaniem paliw), dodatkową przesłanką do stworzenia kompleksowego systemu wsparcia dla budynków pasywnych i niskoenergetycznych jest legislacja unijna. Zmodernizowana Dyrektywa 2010/31/UE w sprawie charakterystyki energetycznej budynków zobowiązuje państwa członkowskie do stworzenia takich warunków prawnych i rynkowych, aby od 31 grudnia 2020 r. wszystkie nowo powstające budynki prawie nie zużywały energii. W przypadku budynków zajmowanych przez władze publiczne oraz stanowiących ich własność ma to nastąpić jeszcze wcześniej, bo już od 31 grudnia 2018 r.

Warto zaznaczyć, że filozofia dyrektywy opiera się na założeniu, że budowane budynki powinny spełniać wymagania *określone w sposób zapewniający osiągnięcie optymalnej pod względem kosztów równowagi między wymaganymi nakładami i kosztami energii zaoszczędzonymi podczas cyklu życia budynku*, przy czym prawo określenia ile lat wynosi cykl życia budynku zostało zarezerwowane dla państw członkowskich. W praktyce oznacza to, że określony standard powinien stymulować do działań racjonalnych ekonomicznie, a z drugiej strony nie może być zbyt niski, aby potencjał redukcji emisji w budownictwie nie został niewykorzystany mimo zapewnionej efektywności ekonomicznej. Z tej perspektywy należy przeanalizować rozwiązania obecnie przyjęte w prawie.

8.4.1. Działanie C.4.1. Poprawa warunków horyzontalnych dla rozwoju budynków o niskim zużyciu energii

Zaostrzające się wymogi dotyczące parametrów energetycznych nowobudowanych budynków tylko w pewnym stopniu przekładają się na lepsze charakterystyki cieplne budynków nowych. W celu zmiany tego stanu niezbędne jest:

